

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 563. Quid circa donationes possit maritus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

id dicitur naturalis ratio, quo ad fratres subit æquitas. Item permissum uxori sine consensu mariti tantas facere elemosynas, quantas ejusdem status & conditionis mulieres pro facultatum facultate & familiaritate facere confueverunt; cum in hoc casu sine ratione ei contradiceret maritus. Et ita tenent Navar. de restit. l. 3. c. 1. n. 160. Less. l. c. n. 85. Molin. Laym. ll. cit. Zoëf. b. 1. n. 13. & hoc præcipue, ut Laym. Si bona in conjugio acquisita secundum morem regionis, vel pactum dotale sint communia. Nullam quoque fieri marito injuriam, si uxor sumptus, quos in sui ornatum vel honestam recreationem impendere poterat, propriam parsimoniam collectos impendat in largiores elemosynas, etiam marito invito, tradit ex Molin. Less. & aliis Laym. l. c. rectè tamen Confessarios monens, caveant in hujusmodi rebus majorem faminis tribuere licentiam, quam par est, sed potius accommodare voluntati maritorum. Sic quoque si liberalitatem alienandi sine consensu mariti alicubi prohibeat specialis consuetudo, hæc attendenda & servanda. Uti moribus Imperii inductum, ut ob defectum administrationis femina sine curatore donationem simplicem facere non possit, testatur Lauterb. h. t. §. 21. vel etiam jus speciale, uti Jure Saxonico uxorem sine consensu mariti planè donare non posse, testatur Struv. l. c. Quin etiam, si marito donare vellet, egeret illam curatore ad hoc specialiter constituto, asserit Muller. l. c. lit. E. Verùm de donatione inter virum & mulierem inferius l. 4. tit. 20. de donatione inter virum & mulierem. Qualiter mater donare possit filio, dicitur paulò post.

Quæst. 563. Quid circa donationes possit maritus.

Resp. Maritus tanquam bonorum administrator majorem facultatem habet ex communibus lucris suo arbitrato faciendi non tantam elemosynas, sed & absolutas donationes; quin & sumptus superfluos absque obligatione restituendi, si dos aliqua bona uxoris propria salva permaneant, ut tradit Laym. cit. n. 6. in fine. cum Petro Nav. de rest. l. 3. c. 1. n. 155. & alii. Nisi tamen ut monent bene hi AA. superflue donationes frequentiores magna que bonorum profusio & dilapidatio in manifestam uxoris cedat injuriam non sine presumptione fraudis. In quo casu maritus ejusve hæredes ad restitutionem uxori faciendam obligantur, vel ipsa per occultam compensationem sibi liberisque suis providere non prohibetur, si scandalum absit, prout docent Nav. in man. c. 17. n. 154. Pet. Nav. l. c. n. 114. Less. l. c. n. 85. Laym. l. c. multò magis id dicendum dicens, dum dos uxoris periclitari incipit.

Quæst. 564. An & quas donationes liberis facere possint parentes.

Resp. primò: Pater filio (idem est de filia) donare non potest, quamdiu hic est constitutus sub patria potestate. l. 11. c. h. t. l. 25. c. de donat. inter vir. & uxor. Stru. in ff. h. t. ib. 7. lit. a. Muller. ibid. cum communi. Debet enim inter donantem & donatarium esse distinctio, quæ in hoc casu non esset, sed pater donaret sibi ipsi. Muller. l. c. quidquid enim à patre accipit filius, spectat ad filii peculium profectitium, cujus pater dominus est. Et si autem talis donatio firma non sit, sed revocabilis, non est tamen sine omni utilitate; cum res donata & tradita filio, nec revocata, per emanci-

pationem, uti & per mortem patris confirmetur, statimque post eam irrevocabiliter transeat ad filium donatarium. l. donationes, quas parent. c. de donat. inter vir. & uxor. l. 2. c. de inoffic. donat. junctâ Gl. V. administrulo. Nav. in man. c. 17. n. 145. Molin. tr. 1. d. 243. & Tom. 2. d. 291. Clar. §. donatio. q. 8. Laym. l. c. n. 12. Ac ita quidem confirmatur morte patris talis donatio, ut non solum valeat ex die mortis; sed etiam, ut retrotrahatur ad diem factæ donationis ad hunc effectum, ut filius non solum lucratur omnes fructus, sed etiam ut donatio non veniat in judicium familiaritatis eriscunde juxta l. 18. c. famil. erisc. Carpz. p. 2. c. 16. def. 9. n. 2. Muller. l. c. lit. n. Adeoque simplex donatio facta liberis in potestate patris constitutis conferenda non est in divisionem hereditatis post mortem patris; quia censetur ab eo ut præcipuum filio relictum. Arg. l. penult. c. de collationibus. & ibi Gl. communiter recepta. Covar. inc. Reynald. de testam. §. 2. n. 13. Laym. l. c. n. 13. nisi ut Idem, pater cum adhuc jus habebat revocandi, voluerit, ut conferatur.

2. Resp. secundò: Liberis emancipatis (quales de consuetudine Germaniæ habentur liberi juncti matrimonio, extra domum patris habitantes. Reiffent. b. t. n. 25.) pater validè donat; cum in his cessat ratio peculii profectitii. L. cum bonis. c. h. t. l. 2. c. de inoff. donat. Laym. cit. n. 12. in fine. qui tamen n. 13. cum Molin. cit. d. 243. & Fach. in Tom. 2. controuv. l. 5. c. 81. tradit, donata filio emancipato conferenda esse in divisionem hereditatis.

3. Resp. tertio; Donat tamen etiam pater validè filio non emancipato ratione studiorum vel opificis addiscendi, aut ad militiam Principisve palatium eundi, ad adipiscendum gradum, officium vel honorem seu dignitatem; quia sic donata spectant ad peculium filii castrense vel quasi castrense, in quo filius liberam habet dispositionem. Vsq. de testam. c. 7. n. 153. Clar. cit. q. 8. Nav. l. c. n. 159. Molin. d. 239. Laym. l. c. n. 14. Idem est de donatione facta ad nuptias, aut filiarum in dotem, ad ingressum in religionem, ad suscipiendos sacros Ordines, ad primitias, ad convivium doctorale habendum, ad redimendam captivitatem, solvendam multam ob delictum, ad honestam recreationem; eò quòd hæc spectent aliquo modo ad decentem sustentationem & alimenta, & suo modo debentur filio; modò tamen pater filio spontè & liberaliter donet; si enim aliquo modo coactè donet; ut quia ludo aliisque illicitis actionibus contraxit debita, pater in dubio censetur ea dare animo repetendi, aut in portionem hereditariam computandi. Nav. in man. c. 17. n. 164. Laym. l. c. n. 14. Idem dicens, si filius bona propria habet, nimirum adventitia vel castrensia, ut, si pater ea penes se habeat, nihilque exprimat, censetur ex iis suppeditare ad literarum studia; quia pater filio habenti propria bona nequidem alimenta præstare tenetur. Covar. l. c. n. 15. Sylv. V. donatio. 2. q. 7. Molin. Tom. 1. tr. 2. d. 238. Less. l. 2. c. 18. du. 12. Laym. l. c. n. 12. & 14. Item facta in remunerationem beneficii à filio collati in patrem ejusque benemeritorum. AA. iidem. Quia ob talem causam data sunt quodammodo debita filio, & merito inter bona illius adventitia numerantur, quæ post mortem patris non conferuntur in divisionem hereditatis. Molin. l. c. d. 244. Covar. in c. cum in officiis, de testam. n. 11. Laym. n. 14. Circa quod tamen notat Muller. cit. ib. 7. lit. ß. per benemeritum intelligi benemeritum maximè singulare, pro quo